

Győri Ítéltábla
Pf.I.20.185/2015/4/I. szám

A Győri Ítéltábla a pártfogó ügyvéd által képviselt **felperesnek** az Országos Bírószági Hivatal jogi Képviseleti Osztálya által képviselt **alperes** ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránt a Veszprémi Törvényszék előtt folyamatba tett perében a 2015. szeptember 15. napján 5.P.20.570/2015/4. szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 5. szám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a pártfogó ügyvéd díját 100 % mértékben a felperes viseli.

A feljegyzett fellebbezési illetéket az állam viseli.

A felek viselik a másodfokú per költségeit.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperesnek a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog, mint személyiségi jog megsértésére alapított, összecszerűségében meg nem határozott sérelemdíj és vagyoni kártérítés megfizetése iránt előterjesztett kereseti kérelmét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéleti tényállása szerint a felperes és a házastársa által indított perben a Siófoki Városi Bíróság 2009. június 30. napján kelt és fellebbezés hiányában 2009. szeptember 5. napján jogerőre emelkedett 6.P.20.423/2007/91. számú ítéletével megállapította, hogy a **Település 2i ...1.** hrsz.-ú ingatlan **...2** illetősége felperesnek, 140/760 illetősége a II. r. felperesnek (aki jelen per felperesének házastársa), a további **...4** illetősége pedig az I. r. alperesnek, azaz felperes volt házastársának tulajdonát képezi. A per II. r. alperese az "A" Regionális Igazgatósága volt, mivel javára 3.893.183,- Ft adótartozás és járulécai erejéig a 39386/2007.2006.09.15. sz. határozattal végrehajtási jog került bejegyzésre a perrel érintett ingatlanra. A Siófoki Városi Bíróság ezen ítéletében a felperes és házastársa tulajdonában lévő, összesen 375/760 illetőséget az adóhatóság által ... ügyszám alatt folytatott végrehajtási eljárásban fogatosított foglalás alól feloldotta, továbbá rendelkezett a **Település 1i** Körzeti Földhivatalnak a **Település 2i ...1.** hrsz.-ú ingatlan vonatkozásában a tulajdonosok személyének

és tulajdoni illetőségüknek ítélet szerint történő ingatlannyilvántartási bejegyzését célzó megkereséséről. Ennek megfelelően a 2009. szeptember 9. napján kelt 92. számú végzésével megkereste a **Település 1i** Körzeti Földhivatalt azzal, hogy a mellékelten megküldött ítélet alapján jegyezze be az ingatlannyilvántartásba a tulajdonjogot, a perfeljegyzés tényét pedig törölje az ingatlannyilvántartásból. A **Település 1i** Körzeti Földhivatal a részére 2009. szeptember 16. napján kézbesített 92. számú végzés alapján a 47990/2009.09.16. sz. határozatával bejegyezte a Siófoki Városi Bíróság 6.P.20.423/2007/91. sz. ítéletében megállapított tulajdoni illetőségeket, valamint a perfeljegyzést törölte.

A fenti változásokat már tartalmazó teljes tulajdoni lap 2009. október 15. napján érkezett a Siófoki Városi Bírósághoz, amely bíróság a 2009. október 16. napján kelt 6.P.20.423/2007/93. számú végzésével megkereste a **Település 1i** Körzeti Földhivatalt azzal, hogy a peres ingatlan felperes neve tulajdonában lévő **...2**, illetve **"B"** tulajdonában lévő 140/760 illetősége vonatkozásában a tulajdoni lap III. részén szereplő, az APEH javára bejegyzett végrehajtási jogot törölje az ingatlannyilvántartásból, a törlést követően az APEH-et illető végrehajtási jog csak és kizárólag **"B"** **...4** illetőségét terhelje. A végzés a továbbiakban hivatkozik arra, hogy a folyamatban volt perben felperesek tulajdonjoguk megállapítását kérték, ezenkívül végrehajtási igénypert indítottak, kérték, hogy a tulajdonukban lévő ingatlan-illetőséget az APEH-végrehajtás alól oldja fel a bíróság, amely a jogerős ítéletben felperes neve és **"B"** összesen 375/760 illetőségét a foglalás alól feloldotta, így ezen ingatlan-illetőségeket az APEH végrehajtási joga nem terhelheti. A **Település 1i** Körzeti Földhivatal a 2009. október 31. napján kézhez vett fenti megkeresés alapján az 50427/2009.10.21. sz. határozatával a tulajdoni lap III. rész 4. sorszám alatt a végrehajtási jogot törölte, és a ranghelyre történő utalással a III. rész 5. sorszám alatt bejegyezte.

Ezen előzményeket követően a felperes keresetet terjesztett elő a **Település 1** Megyei Kormányhivatal ellen államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt azzal a lényegi indokolással, hogy a **Település 1** Megyei Földhivatal jogsértő módon jegyezte be a **Település 2i** **...1.** hrsz.-ú ingatlanra 39386/2007. számon a végrehajtási jogot úgy, hogy korábban 40925/1994. számon perindítási záradékot jegyzett be. A földhivatal jogsértő módon nem vette figyelembe a Siófoki Városi Bíróság 6.P.20.423/2007/91. számú ítéletét és 39386/2007. számon 2009. szeptember 16. napján megterhelte végrehajtási joggal a felperes és **"B"** tulajdoni hányadát, majd azt csak 2009. október 21. napján helyesbítette a Siófoki Városi Bíróság 6.P.20.423/2007/93. számú megkeresése alapján. A felperes 4.000,- Ft kárelhárítási költség és a stresszokozásra hivatkozással 100.000,- Ft nemvagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni a **Település 1** Megyei Kormányhivatalt.

A felperes fenti keresete alapján a alperes neve (a továbbiakban: alperes) előtt indult peres eljárásban az alperes a 2013. november 6. napján kelt P.20.674/2013/8. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította egyrészt azzal az indokolással, hogy a földhivatal a jogszabálynak megfelelően járt el a végrehajtási jogot bejegyző 39386/2007.2006.09.15. sz. határozatával, másrészt kifejtette, hogy a végrehajtási jog bejegyzése már akkor terhelte a **Település 2i** **...1.** hrsz.-ú teljes ingatlant, amikor még a felperes tulajdoni illetősége bejegyzésre nem került. A Siófoki Városi Bíróság a 6.P.20.423/2007/91. számú ítélete keretében a földhivatalt csak a tulajdonosok személyének és tulajdoni illetőségének bejegyzésére kereste meg, a végrehajtási jog törlésére nem. Mivel a földhivatal az Inyvtv. 6.§ (1) bekezdése alapján csak hatósági (bíróági) megkeresés alapján foganatosíthat ingatlannyilvántartási bejegyzést, amíg hatósági határozat nem rendelkezik arról, hogy a felperes tulajdoni illetőségéről a végrehajtási jogot törölni kell, addig azt a földhivatal törölni nem jogosult. A végrehajtási jog törlésére 2009.

október 21. napjáig megkeresés a földhivatalhoz nem érkezett. A Siófoki Városi Bíróság a 6.P.20.423/2007/93. számú megkeresésében rendelkezett a végrehajtási jog részbeni törléséről, amely 2009. október 21. napján érkezett a **Település 1i** Körzeti Földhivatalhoz, aki a megkeresésnek megfelelően a részbeni törlést az 50427/2009.10.21. sz. határozatával végrehajtotta, így a végrehajtási jog részbeni törlése során a földhivatal eljárása megfelelt a bírósági megkeresésnek.

Az alperes P.20.674/2013/8. számú, a felperes részére 2013. november 27. napján kézbesített ítélete ellen a felperes 2013. december 13. napján adott postára fellebbezést, amelyet a alperes neve a 2013. december 19. napján kelt és 2014. január 15. napján jogerőre emelkedett P.20.674/2013/10. végzésével a Pp. 237.§-a alapján hivatalból elutasított azzal az indokolással, hogy a 2013. december 13. napján postára adott fellebbezés elkésett. A fellebbezés elutasítása okán az alperes P.20.674/2013/8. számú ítélete 2013. december 13. napján jogerőre emelkedett.

A törvényszék a határozatának jogi indokolásában mindenekelőtt rögzítette, hogy a Római Egyezmény 6. és 13. cikke anyagi jogi értelemben vett önálló jogalapot nem teremt, mert azokból csak az következik, hogy a felperes a 6. cikkben megfogalmazott alapjogának megsértése esetén a hazai bíróság előtt kereshet a 13. cikk szerint jogorvoslatot a 41.cikknek megfelelően alkalmazott hazai jog alapján.

A felperesi kereset alapjaként megjelölt 2013. november 6. napján kelt alperesi ítéletre figyelemmel a törvényszék akként foglalt állást, hogy a felperes kártérítési igényének alapjául csak az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 349.§ (1) és (3) bekezdései szolgálhatnak. A felperes keresetének alapjául a saját ügyében hozott, álláspontja szerint törvénysértő jogerős ítélet tartalmát jelölte meg azzal, hogy az ügyben megállapított tényállást és a jogerős ítélet megállapításait vitatta. Bírósági jogkörben okozott kárról abban az esetben lehet szó, ha az az igazságszolgáltatás gyakorlásával összefüggésben keletkezett, azaz az a bíróság feladatainak teljesítése körében megvalósított, vagy elmulasztott tevékenységgel függ össze. A bírósági útra tartozó ügyekben hozott bíróság határozat, amelyben az igazságszolgáltatási tevékenység kifejezésre jut, adott esetben kárt okozhat, amennyiben a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetve a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. Az ilyen kár megtérítését igénylő személynek bizonyítani kell, hogy kára keletkezett, és az a jogellenes bírósági határozattal okozati összefüggésben van (Ptk. 339.§ (1) bekezdés). A kárért való felelősség feltétele, hogy a károsult a kifogásolt határozat elleni rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vegye, amely a perbeli esetben a fellebbezés.

A konkrét esetben - az alperestől beszerezett P.20.674/2013. számú per adatai alapján - egyértelműen megállapítható, hogy a felperes a 8. számú ítélet ellen joghatályos fellebbezést nem terjesztett elő, mivel a részére 2013. november 27. napján kézbesített ítélet ellen ugyanezen a napon kelt, de csak 2013. december 13-án postára adott fellebbezését az elsőfokú bíróság a Pp. 237.§ alkalmazásával elkészttség okán hivatalból elutasította. Ebből következően az elsőfokú ítélet elleni jogorvoslat elmulasztottnak tekintendő, ezáltal a kártérítési igény érvényesítésének lehetősége kizárt. Ezért a bíróságnak nem kell vizsgálnia a kártérítési felelősség további tényállási elemeit. Megjegyezte, hogy a bírói gyakorlat egységes a tekintetben, hogy nyilvánvalóan alaptalan az a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti követelés, amely egyedül a jogerős ítélet tartalmát jelöli meg a kereseti követelés alapjaként.

A törvényszék a felperes azon hivatkozása kapcsán, amely szerint a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog egyértelmű személyiségi jog kifejtette, hogy a személyhez fűződő jogok a személyiség elsőrendű megnyilvánulásához, a jogalanyi minőséghez kapcsolódnak, a személyiség kiteljesedését biztosítják. Ezért általánosak, azaz minden jogalanyt megilletnek a jogalany természetéhez igazodóan. Az alanyi jogok köre azonban lényegesen szélesebb, mint a jogalanyokat megillető személyhez fűződő jogok köre.

A tisztességes eljárás követelményének sérelme az anyagi jogi (Ptk. 349.§ (1) és (3) bekezdések, Ptk. 339.§ (1) bekezdés) és az eljárásjogi (Pp. 2.§ (1) bekezdés) rendelkezésekből következően a polgári perekben is alapját képezheti a bíróság kárfelelősségét eredményező jogellenes és felróható magatartás megállapításának, de az ilyen típusú kártérítési igénynek csak a Ptk. 349.§ (1) és (3) bekezdése szolgálhat alapul. A polgári eljárásban résztvevő személyeket megilletnek olyan alanyi jogok, amelyek akár az alaptörvényben is gyökerezhetnek, mégsem terjed ki rájuk a Ptk. 75-76.§-ai szerinti általános személyiségi jogi védelem. Az ilyen jogok védelmét más módon, törvényi és szervezeti garanciák nyújtásával biztosítja az állam. Ilyen a felperes által hivatkozott tisztességes eljáráshoz való jog is. Ennek biztosítása a polgári peres eljárásban az államot terheli, amelynek garanciáit az igazságszolgáltatás intézményei útján különleges jogi rendben (polgári eljárásban) valósítja meg, és köteles megvalósítani. Az államnak ez a közjogi kötelezettsége. A peres felet megillető alanyi jog nem transzformálódik egyúttal polgári jogi védelemben részesített személyiségi joggá. A peres fél tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának a megsértése közjogi jogsértés. Az ezért fennálló felelősség polgári jogi vetületét a Ptk. 349.§-a szabályozza az államigazgatási jogkörben okozott kárért fennálló felelősségként. A Ptk. 75-85.§-ai ezzel szemben magánjogi jogsértésre vonatkozó szabályok. A személyiségi jogi per a jogrendszerben elfoglalt helyénél fogva alkalmatlan bármely más jogterületre tartozó jogvita eldöntésére vagy szakmai véleményezésére. A személyiség védelmi per nem szolgálhat általános vagy akár különleges jogorvoslati fórumként, mert az a jogrendszer megkettőződéséhez vezetne. A személyiségi jogi per bíróságának nincs jogszabályi lehetősége más eljárásra tartozó jogvita eldöntésére, szakmai véleményezésére, felülbírálatára.

Az állandó bírói gyakorlat szerint a bírósági jogkörben eljáró ügyintéző (bíró) esetleges eljárási szabálysértése, téves, vagy az ügyfél által annak tartott jogértelmezése önmagában személyiségsértés megállapítására általában nem ad alapot. Ha az eljárási szabálysértést a fél személyiségének lényegét alkotó ismérvek miatt követték el, akkor is legfeljebb az emberi méltóság megsértésnek vagy a hátrányos megkülönböztetés tényének megállapítására kerülhet sor, de a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének megállapítására nem. A jelen perben a felperes ilyen tartalmú hivatkozást nem tett, és erre vonatkozó adat sem merült fel.

A felperes az alperes által hozott ítélet ténymegállapításait, és az azon alapuló ítéleti rendelkezés orvoslását jogorvoslati eljárásban kérhette volna, ezt azonban a fellebbezés elkészített előterjesztése folytán saját maga kizárta.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben - tartalmilag - elsődlegesen annak megváltoztatását, a kereset érdemi elbírálását kérte a személyiségi (alkotmányos jogok) sérülés miatt hivatkozva a már elsőfokon is felhívott Pécsi Ítéltábla Pf.I.20.060/2003/9. számú döntésére és a Római Egyezményre. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új határozat hozatalára utasítását kérte.

Az alperes a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy a felperes hivatkozásai nem alaposak, mert az egyes ügyekben hozott bírósági határozat nem szolgálhat alapjául egy más ügyben hozott döntésnek, különös figyelemmel arra, hogy azt a szövegkörnyezetéből kiragadva értelmezni nem is lehet. Téves az a felperesi álláspont is, hogy a Római Egyezmény közvetlenül szolgálna jogsértés megállapításának jogalapjául. Az egyezményt a Pp. 2.§ tette a magyar jogrendszer részévé, és erre hivatkozással érvényesíthető az alapjogi jogsértésre alapított igény.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges és elégséges körben lefolytatta, a bizonyítékokat okszerűen, és a Pp. 206.§-ban írtaknak megfelelően értékelve helyes tényállást állapított meg, s érdemben helytálló döntést hozott.

Helytállóan jutott arra a következtetésre a törvényszék, hogy a Római Egyezmény rendelkezései jelen eljárásban közvetlenül nem alkalmazhatók. Tényként rögzíthető, hogy az igazságszolgáltatás három alapelvét: a felperesnek a bírósághoz forduláshoz való jogát, a tisztességes eljáráshoz, és a jogviták ésszerű időn belüli befejezéshez való jogát a Római Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdése tartalmazza. A Pp. 2.§ -a ennek megfelelően a bíróság feladatává tette, hogy a feleknek a jogvita elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belüli befejezéséhez való jog sérelme kellő alapul szolgál a méltányos elégtételt biztosító kártérítésre (Pp. 2.§-nak (3) bekezdése). (Kúria Pfv.III.21.996/2012/4.)

Az e körben korábban nem egységes gyakorlatot egységesített a civilisztikai kollégiumvezetők 2015. május 18-19. napján tartott országos tanácskozásán elfogadott az az álláspont is, amely szerint az eljárásjogi alapjogok megsértése miatt indított perek jogalapja nem a Római Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdése, hanem a Pp. 2.§ (3) bekezdése (BH.2015/7., Győri Ítélőtábla Pf.V.20.072/2015/14/I.).

Helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a 2013. évi V. törvény (új Ptk.) hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezéseket tartalmazó 2013. évi CLXXVII. törvény 1.§ a) és b) pontjai alapján - figyelemmel a 8.§-ban írtakra is - a jelen eljárásra a régi Ptk. az irányadó.

Az elsőfokú bíróság a bírósági jogkörben okozott kárért való felelősség konjunktív (a régi Ptk. 339.§ és 349.§-ában foglalt) feltételeinek vizsgálata során helyesen rögzítette azt, hogy a felperesnek e kereseti kérelme nem foghatott helyt, mert a felperes joghatályos fellebbezést a sérelmezett elsőfokú ítélettel szemben nem terjesztett elő. Maradéktalanul osztotta az ítélőtábla a törvényszék azon álláspontját is, hogy az elsőfokú eljárásban hozott érdemi döntés tartalma a jelen eljárásban nem bírálható felül. A személyiségi jog megsértésére alapított per nem szolgálhat egy már jogerősen befejeződött eljárásban hozott érdemi döntés véleményezésére, felülbírálatára.

Egyetértett az ítélőtábla az elsőfokú bíróság azon okfejtésével, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog személyiségi jogként nem értelmezhető.

Mint ahogy a Győri Ítélőtábla a Pf.V.20.330/2013/8. számú határozatában kifejtette, Magyarország Alaptörvénye 28. cikke /1/ bekezdése előírja, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy valamely perben a jogait és a kötelezettségeit a törvény által felállított független és

pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. Az Alaptörvény „szabadság és felelősség” cím alatt felsorolt egyes cikkei azonban nem minősíthetők kivétel nélkül személyiségi jognak, azok között található egyértelműen a személyiségi jogok közé sorolható alapvető jog és nem személyiségi jogi természetű alapvető jog is.

A tisztességes eljáráshoz való jog esetén olyan eljárási alapjogokról, illetve eljárási jogokról van szó melyek nem minősülnek egyben személyiségi jognak.

E kérdés megítélése azonban, mind a jogalkotói, mind a jogalkalmazói gyakorlatban a közelmúltig nem volt egységes. A hatályba nem lépett Ptk. (2009. évi CXX. tv.) a nevesített személyhez fűződő jogok között sorolta fel a bíróság előtti tisztességes eljáráshoz való jogot (2:88.§.) azonban e személyiségi jog megsértése esetére a jogsértő felróhatóságtól független (objektív) jogkövetkezményei alkalmazását nem tette lehetővé, ilyen esetben a sérelmet szenvedett fél csak sérelemdíjat vagy kártérítést igényelhetett (2:95.§.). Ezzel az állásponttal azonban az 1959. évi IV. törvény talaján nem azonosult a többségi bírói gyakorlat.

Megjegyzzi az Ítéletábrla, hogy a 2013. évi V. tv. a személyiségi jogok között a tisztességes eljáráshoz való jogot már nem is nevesíti, sőt a XI. címhez fűzött miniszteri indokolás kifejezetten kitér arra, hogy az alkotmányos alapjogok és a polgári jog kapcsolata körül kialakult elméleti vita terén azt az álláspontot követi, hogy a polgári jogi személyiségvédelem köre nem azonos az alapjogok katalógusával. Ennek megfelelően a törvény el kívánja kerülni, hogy az alkotmányos szabadságok, a nemzetközi egyezményekbe foglalt emberi jogok közül azokat is a magánjogi kódex tartalmazza, amelynek érvényesülését az államnak közjogi eszközökkel kell biztosítani, és amelyek védelmére a polgári jogi eszközök egyáltalán nem vagy csak kevésbé alkalmasak. Az új Ptk. magyarázatának I. kötete külön kitér arra, hogy a 2009. évi CXX. tv. a személyiség fogalmának tisztázatlansága miatt egészítette ki a személyiségi jogok katalógusát oda nem való tényállásokkal, közöttük a bíróság előtti tisztességes eljáráshoz való jog megsértésének tényállásával. (HVG Orac Lap és Könyvkiadó Kft. 2013.I. kötet 144.o.)

A kérdéses jog személyiségi jogi jellegét vitató álláspont fő érve az, hogy a személyhez fűződő jogok jellemzője az abszolút szerkezet, ugyanakkor a tisztességes eljáráshoz fűződő jog követelménye nem általános jelleggel mindenre kiterjedően érvényesül, hanem csupán a bíróságok (más közhatalmat gyakorlók) számára (azaz relatív hatállyal) állapít meg kötelezettségeket, tehát e jogviszony szerkezete szerint is relatív jellegű. (BDT.2008.1811)

A tisztességes eljáráshoz való jog, mint a bírósági eljárás alkotmányos garanciája, alapvetően a bíróság eljárását meghatározó törvényi rendelkezés, az ott felsorolt alapelvek és az esélyegyenlőség érvényesülése szempontjából vizsgálándó, célja az, hogy az ügyfél „ügyféli jogaiban” ne szenvedhessen hátrányt (BDT.2009.1976.). Az eljárás keretein belül maradó eljárási szabálysértések esetén a felet általában ügyfélként, azaz eljárási jogaiban és nem a személyiségi jogi sérelem megállapítására is alapot adó jelleggel, a személye ellen irányuló, közvetlen támadás formájában éri sérelem, tehát az eljárási szabálysértések háttérében nem a fél személyiségének lényegét alkotó ismérvek állnak. (EBH.2007.1598, BH.2008.12., Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.20.106/2009/4., Fővárosi Ítéletábrla 9.Pf.21.062/2005/5., Fővárosi Ítéletábrla 17.Pf.20.484/2013/6., Győri Ítéletábrla Pf.V.20.010/2013/6.).

A tisztességes eljáráshoz való jog megsértése esetében - amennyiben arra (a Pp. 2.§-ban foglaltakhoz hasonlóan) az adott jogterület speciális rendelkezései szabályozást tartalmaznak - nem az Alaptörvény, vagy a felperes által megjelölt nemzetközi egyezmények alapján érvényesíthető igény, hanem az adott eljárás jog biztosította keretek között.

A tisztességes eljáráshoz való jog megsértése azonban minden esetben csak - kapcsolódó jellegű, a személyiségi jogokat is sértő - tényállás megvalósulta esetén jár együtt a személyiségi jogok sérelmével, s csak ilyen esetben van lehetőség a Ptk. 84.§ (1) bekezdése szerinti személyiségvédelmi szankciók alkalmazására. (Győri Ítéltábla Pf.V.20.330/2013/8.)

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdés alapján helybenhagyta.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a felperes költségmentessége folytán a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdés és 14.§ alapján az állam viseli.

Az ítéltábla a Pp. 87.§ (2) bekezdése alapján megállapította, hogy a pártfogó ügyvéddel rendelkező felperes a másodfokú eljárásban 100 %-os mértékben lett pernyertes. A pártfogó ügyvéd díjáról az azt engedélyező hivatal fog rendelkezni. (Pp. 87.§ (2) bekezdés, Jstv. 11/A.§, 11/B.§, 62.§)

Győr, 2016. évi március hó 3. napján

Dr. Lezsák József sk. a
tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Bajnok István sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó